

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/113/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8316207469
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2018:8316207469.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO 47 967 692, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD., s.r.o., so sídlom Martinčekova č. 13, 821 01 Bratislava, IČO 50 361 368 proti žalovanej: E.J.S. R.J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. V. XXX/XX, XXX XX A., o zaplatenie 5 980,81.- eura istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 18Csp/44/2016-91 zo dňa 22.08.2017 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v zamietavom výroku o zaplatenie 64,59 eura z titulu poplatkov.

V ostatnej časti zamietavého výroku a vo výroku o trovách konania zrušuje rozsudok a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 5 850,93.- eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 5 850,93.- eura od 01.05.2016 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol. Žalobcovi priznal vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 29,72 %.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, výsledky vykonaného dokazovania, obsah pripojených listinných dôkazov a to zmluvy o úvere - dostupná pôžička č. XXXXXXXXXXX, ktorú uzavreli žalovaná s právnym predchodcom žalobcu dňa 17.12.2013, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6 000.- eur pri úrokovej sadzbe 19 % ročne. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 72 mesačných splátkach vo výške 149,07.- eura, pričom splatnosť prvej splátky bola dňa 25.01.2014 a poslednej splátky dňa 25.12.2019, výška ročnej percentuálnej mierny nákladov (ďalej len RPMN) bola 20,75 %, priemerná RPMN 19,35 % a celková výška nákladov bola 4 132,91.- eura. Túto čiastku predstavoval súčet výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Výzvou na splatenie dlžnej sumy zo dňa 08.12.2014 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 7 062,85.- eura a to z dôvodu, že ku dňu 08.12.2014 vyhlásil pohľadávku voči žalovanej za splatnú v celom rozsahu. V priebehu konania právny predchodca žalobcu vzal žalobu sčasti uplatnených vyčíslených úrokov zmluvných aj z omeškania odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti do 08.12.2014 vo výške 2 022,56.- eura, ako aj úrokov vo výške 19 % zo sumy 5 980,81.- eura od 01.05.2016 do zaplatenia späť, s tým, že žiadal aby súd zaviazal žalovanú uhradiť mu 5 980,81.- eura, úroky z omeškania vo výške 5,25 % ročne z tejto sumy od 01.05.2016 do zaplatenia, úroky vo výške 1 017,45.- eura, poplatky vo výške 64,59.- eura, ako aj si uplatnil trovy konania. Súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 145 ods. 3 Civilného sporového poriadku uviedol, že vzhľadom k tomu, že došlo čiastočne k späťvzatiu žaloby pred dorúčením žaloby žalovanej, súd konal o nároku žalobcu bez rozhodnutia o zastavení konania v časti čiastočného späťvzatia žaloby. Z titulu poskytnutého úveru žalovaná uhradila 149,07.- eura, ktorá

suma vo výške 8,07.- eura bola započítaná na poplatky, suma 121,81.- eura na zmluvné úroky a úroky z omeškania, a suma 19,19.- eura na istinu.

Následne súd prvej inštancie citoval ust. § 261 ods. 3 písm. d.), § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 504, § 506 Obchodného zákonníka, ďalej § 52 ods.1 - 3, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, ods. 2, § 565, § 39 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 129/2010 Z.z.), ďalej § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 250/2007 Z.z.) a uviedol, že na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal preukázať, že medzi stranami sporu bola uzatvorená zmluva o úvere, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Poukázal na novelu vykonanú zákonom č. 102/2014 Z.z., ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že i napriek tomu, že bola uzatvorená úverová zmluva, ktorá sa riadi režimom Obchodného zákonníka, v danom prípade súd túto zmluvu posúdil ako spotrebiteľskú, v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, lebo žalobca ju uzatváral ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ, pričom obsah zmluvy daný žalobcom (resp. jeho právnym predchodcom), žalovaná ovplyvniť nemohla. Vo vzťahu k aplikácii ust. § 52 ods. 2 tretia veta Občianskeho zákonníka zavedená novelou Občianskeho zákonníka zákonom č. 102/2014 Z.z s účinnosťou od 01.04.2015, súd prvej inštancie uviedol, že uvedené ustanovenie sa vzťahuje aj na právne vzťahy, ktoré boli založené pred účinnosťou tejto novely, pričom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/14/2014 zo dňa 21.04.2015. Následne súd prvej inštancie uviedol, že v zmluve o pôžičke absentuje údaj požadovaný zákonom č. 129/2010 Z.z. (§ 9 ods. 2 písm. k.)) a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška mesačnej splátky. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Poukázal na účel právnej úpravy týkajúcej sa spotrebiteľských vzťahov, ktorým je poskytnutie ochrany spotrebiteľovi s tým, že spotrebiteľ má byť informovaný o výške úrokov z úveru, poplatkoch súvisiacich s úverom ako aj, že v každej zmluve musí byť uvedená výška istiny, ako aj úrokov a iných poplatkov, ako aj ich počet a termín splátok. Pokiaľ žalobca odkázal na právny záver vyplývajúci z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/2015, k tomu súd prvej inštancie uviedol, že sa jedná o zrejmy konflikt medzi smernicou a Zákonom o spotrebiteľských úveroch čo však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom smernica. Vzhľadom na explicitné znenie Zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov, nemožno priznať smernici ani nepriamy účinok, lebo by sa jednalo o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Vzhľadom k tomu, že zmluva o pôžičke neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, súd prvej inštancie v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. ju považoval za bezúročnú a bez poplatkov. Poukázal na to, že ďalšou zákonnou náležitosťou úverovej zmluvy v čase jej uzatvorenia bola aj celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Tento údaj v zmluve absentuje, lebo v zmluve je uvedená iba výška nákladov, ktoré má žalovaná v súvislosti s poskytnutým úverom zaplatiť. Nie je uvedená povinná náležitosť vyplývajúca z ust. § 9 ods. 2 písm. j.) zákona č. 129/2010 Z.z.. Aj z tohto dôvodu preto súd prvej inštancie považoval v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. úver bezúročný a bez poplatkov. Z týchto dôvodov uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu istiny 5 850,93.- eura (6 000.- eura - 149,07.- eura), v ktorej časti súd prvej inštancie považoval nárok za dôvodný. Z dôvodu neuhradenia dlžnej sumy riadne a včas sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu, a preto žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania. Súd prvej inštancie v súlade s ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne z priznanej sumy 5 850,93.- eura, ktorá výška nie je v rozpore so zákonnou úpravou, a to odo dňa nasledujúceho po dni vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, t.j. odo dňa 09.12.2014 a vo zvyšnej časti žalobu, pokiaľ sa jedná o tento nárok ako nedôvodnú zamietol. Uviedol, že žalobcovi nebolo možné priznať nárok na kapitalizovaný úrok z omeškania, ktorý bol vyčíslený ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti vo výške 1 017,45.- eura spolu s kapitalizovaným úrokom z úveru k uvedenému dňu, a to od poskytnutia úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti. Tento úrok z omeškania bol vyčíslený z vyšších súm na úhradu akých, vzhľadom na záver súdu žalobcovi vznikol nárok. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na poplatky za upomienky v zmysle sadzobníka, a to vo výške 64,59.- eura súd uviedol, že tento nárok by žalobcovi nebolo možné priznať aj z iného dôvodu a to z dôvodu, že tieto poplatky neboli medzi stranami sporu individuálne dojednané a zo strany žalobcu nebol preukázaný opak. Zdôraznil, že všetky zmluvné dojednania v spotrebiteľských zmluvách majú byť záväzné pre zmluvné strany, musia byť výsledkom konsenzu obidvoch zmluvných strán a nepostačuje iba odkaz na listinné dôkazy, ktoré podľa zmluvy majú byť jej súčasťou bez toho, aby druhá strana, spotrebiteľ, prejavila vôľu nimi byť viazaná. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle

ust. § 262 ods. 1 v spojení s § 255 Civilného sporového poriadku tak, že stanovením pomeru úspechu a neúspechu strán v spore priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 29,72 %, ktorý pomer špecifikoval.

2. V zákonom stanovenej lehote podala proti rozsudku - výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá a výroku o trovách konania, odvolanie právna zástupkyňa žalobcu. Namietala nepreskúmateľnosť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, pričom poukázala na judikatúru týkajúcu sa posúdenia náležitosti odôvodnenia rozhodnutí súdov v súlade so zachovaním práva na spravodlivý proces, ako aj práva na súdnu ochranu zaručeného ústavou. Ďalej namietala odôvodnenie v bode 32 týkajúce sa posúdenia nedostatku náležitosti vyplývajúcej zo zmluvy o pôžičke, v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k.) zákona č. 129/2010 Z.z., a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. S poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/2015, uviedla, že Súdny dvor dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zdôraznila, že judikatúra Európskeho súdneho dvora je rozhodovacou praxou Súdneho dvora EÚ, ktorou sa vytvárajú rozhodnutia tohto súdu v jednotlivých preskúmaných záležitostiach, a že táto judikatúra má povahu prameňa európskeho práva. Zároveň platí, že ak je akékoľvek vnútroštátne pravidlo v rozpore s európskym právom, orgány daného štátu ho nemajú uplatňovať. Ďalej uviedla, že zmluva o úvere jasným spôsobom obsahuje údaj o výške splátky (149,07.- eura), počte splátok v rozsahu 72 a v termíne k 25. dňu v mesiaci počnúc dňom 25.01.2014 do 25.12.2019 jednotlivých splátok. Z tohto dôvodu nesúhlasila s právnym posúdením zmluvy o pôžičke súdom prvej inštancie ako zmluvy bezúročnej a bez poplatkov. Ďalej poukázala na bod 34 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia týkajúci sa náležitosti zmluvy v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j.) zákona č. 129/2010 Z.z.. V tejto časti taktiež poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/2015 s tým že uviedla, že samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná, matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje. Zároveň bola žalovaná na uvedenú skutočnosť upozornená priamo v zmluve o úvere pod dojednanými zmluvnými podmienkami (čl. 3, bod 3.1 zmluvy o úvere). Právna zástupkyňa žalobcu ďalej v odôvodnení odvolania poukázala na bod 37 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 5 850,93.- eura od 01.05.2016 do zaplatenia, ktorý výrok napadnutého rozhodnutia sa s odôvodnením nezhoduje, a to v časti odôvodnenia týkajúceho sa priznania úroku z omeškania od 09.12.2014. Namietala, že súd prvej inštancie odňal žalobcovi právo na úrok z omeškania vo výške 5,25 % z istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatnení, t.j. odo dňa 09.12.2014 do 30.04.2016, a preto v tejto časti považovala napadnuté rozhodnutie za arbitrárne a neudržateľné. Vo vzťahu k bodu 38 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedla, že účtované poplatky boli v súlade so sadzovníkom poplatkov úverov pre obyvateľstvo - dostupná pôžička. Poplatky boli žalovanej účtované za upomienky pri omeškaní splátky, pričom účelnosť týchto poplatkov je daná najmä predchádzaním vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalobca si voči žalovanej neuplatňoval nárok na zmluvnú pokutu. Taktiež poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C/42/2015 s tým že zdôraznila, že z rozhodnutia vyplýva že smernica žiadnym spôsobom neuvádza, že zmluvy o úvere, na ktoré sa vzťahuje toto ustanovenie musia byť vyhotovené v jedinom dokumente. Zdôraznila, že obchodné podmienky, všeobecné obchodné podmienky, ako aj sadzovník poplatkov upravujú vo svojich ustanoveniach spôsob aj výšku sankcií za omeškanie so splnením zmluvnej povinnosti. Navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo alternatívne žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Uplatnila si náhradu trov celého konania.

3. Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadřila.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 v znení neskorších predpisov, ďalej len CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie osobou oprávnenou (§ 359 v spojení s § 362 ods.1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu ako aj internetovej stránke dňa 12.04.2018 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné len z časti.

5. Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdom prvej inštancie, ako uplatnenými odvolacími námietkami odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie správne posúdil právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj správne podrobil súdnej kontrole zmluvné podmienky vyplývajúce zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi stranami sporu (resp. právnym predchodcom žalobcu) dňa 17.12.2013 (čl. 5 a 6 spisu), na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 6 000.- eur, ktorý sa zaviazala splácať v mesačných splátkach vo výške 149,07.- eura s dátumom prvej splátky 25.01.2014 a dátumom konečnej splátky k 25.12.2019 pri počte splátok 72, úrokovej sadzbe vo výške 19 %, RPMN vo výške 20,75 % a priemernej RPMN vo výške 19,35 % s tým, že podľa zmluvy bola celková výška nákladov vyčíslená vo výške 4 132,91.- eura. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že zmluva o pôžičke neobsahuje náležitosť vyplývajúcu z ust. § 9 ods. 2 písm. k.) zákona č. 129/2010 Z.z., a to rozčlenenie splátok istiny na splátku úroku a iných poplatkov, pre ktorých nedostatok súd prvej inštancie správne uzavrel, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z.. V tejto časti odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia aj vo vzťahu k posúdeniu námietok žalobcu, resp. právneho predchodcu žalobcu uplatnených v konaní vo vzťahu k aplikácii rozhodnutia Súdného dvora EÚ C-42/2015. Vo vzťahu k tejto uplatnenej námietke odvolací súd uvádza, že smernica je aktom sekundárneho práva. Pri konflikte smernice a vnútroštátneho zákona členského štátu je povinnosťou súdu skúmať či môže smernici priznať priamy účinok. V sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, a preto je povinnosťou súdu skúmať, či môže smernici priznať aspoň účinok nepriamy, t.j. či môže zákon vykladať eurokonformne. Súd prvej inštancie správne poukázal na to, že nepriamy účinok smernice, a teda eurokonformný výklad zákona nie je absolútny, lebo takýto výklad nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, lebo by sa jednalo o výklad contra legem. Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval uplatnenú námietku vo vzťahu k nedostatku náležitosti zmluvy o úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k.) zákona č. 129/2010 Z.z. za dôvodnú a preto považoval zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov.

V nadväznosti na to preto uplatnená odvolacia námietka týkajúca sa nepriznania uplatnených poplatkov za upomienky vo výške 64,59.- eura právnou zástupkyňou žalobcu nebola dôvodná, a preto odvolací súd považoval napadnutý rozsudok v zamietavom výroku v časti týkajúcej sa nepriznania uplatnenej sumy vo výške 64,59.- eura z titulu poplatkov za vecne správny, a preto v súlade s ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP v tejto časti napadnutý rozsudok potvrdil.

6. V ostatnej časti zamietavého výroku odvolací súd považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný a to z dôvodu, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s uplatnenou časťou pohľadávky vo výške 5 980,81.- eura podľa vyčíslenia právnou zástupkyňou žalobcu, podaním zo dňa 22.08.2017 (čl. 86 až 87 spisu), a to z dôvodu, že napadnutým rozsudkom bolo z titulu istiny priznaná suma 5 850,93.- eura. Ďalej odvolací súd považoval uplatnenú námietku nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia za dôvodnú aj vo vzťahu k priznanému úroku z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 5 850,93.- eura podľa výrokovej časti napadnutého rozhodnutia od 01.05.2016 do zaplatenia. Je pravdou, že v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že uplatnený úrok z omeškania priznal od 09.12.2014, t.j. odo dňa nasledujúceho po dni vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Takéto odôvodnenie rozhodnutia je v rozpore s vyhlásením rozhodnutia vo veci samej, ktoré vyhlásenie je záväzné v zmysle ust. § 219 ods. 4 CSP.

Odvolací súd preto v ostatnej zamietavej časti zrušil napadnutý rozsudok v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b.) CSP a to z dôvodu náležitého neodôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré malo za následok porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 a nasl. ústavy, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorým je Slovenská republika viazaná, ako v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie v zmysle ust. § 391 ods. 1 CSP. Vzhľadom na zrušenie napadnutého rozhodnutia v zamietavom výroku z časti odvolací súd zrušil aj súvisiaci výrok o trovách konania. Vo vzťahu k namietanému nesprávne stanovenému pomeru úspechu a neúspechu strany v spore, odvolací súd v záujme neprejudikovania rozhodnutia vo veci nezaujal vecné stanovisko, lebo rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania bude predmetom rozhodnutia vo veci samej súdom prvej inštancie v novom rozhodnutí.

7. Podľa § 391 ods. 3 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný v odôvodnení rozhodnutia uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

V ďalšom konaní je úlohou súdu prvej inštancie opätovne vo veci rozhodnúť ohľadne uplatneného nároku vo vzťahu k istine uplatnenej vo výške 5 980,81.- eura a rozdielu priznanej istiny vo výške 5 850,93.- eura, ktoré nepriznanie bolo potrebné náležite odôvodniť v zamietavom výroku, ako aj opätovne rozhodnúť o uplatnenom nároku žalobcu spresnenom v podaní zo dňa 21.08.2017 (čl. 72 až 87 spisu), z ktorého časti 5 vyplýva, že žalobca si uplatnil z titulu úrokov z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 5 980,81.- eura od 09.12.2014 do zaplatenia, oproti úprave petitu žaloby podaním zo dňa 15.11.2016 (čl. 32 spisu), úrok z omeškania od 01.05.2016 do zaplatenia. Zároveň je potrebné sa vypoariadať aj s uplatnenými úrokmi vo výške 1 017,45.- eura, ktoré sú vyčíslené rozhodnutia ako úroky a úroky z omeškania do vyhlásenia predčasnej splatnosti v rámci odôvodnenia uplatneného príslušenstva pohľadávky. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo na súdnu ochranu. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov súd dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Písomné vyhotovenie rozhodnutia je preto potrebné vyhotoviť v súlade s náležitosťami odôvodnenia vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 CSP.

Podľa § 391 ods. 2 CSP, ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 396 ods. 1, ods. 3 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou strany v spore v zmysle ust. § 255 CSP v novom rozhodnutí vo veci.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 2:1 vo vzťahu k výroku o potvrdení rozsudku v zamietavom výroku o zaplatenie 64,59.- eura z titulu poplatkov a v pomere 3:0 vo vzťahu k výroku o zrušení ostatnej časti zamietavého výroku a výroku o trovách konania (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c)

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.